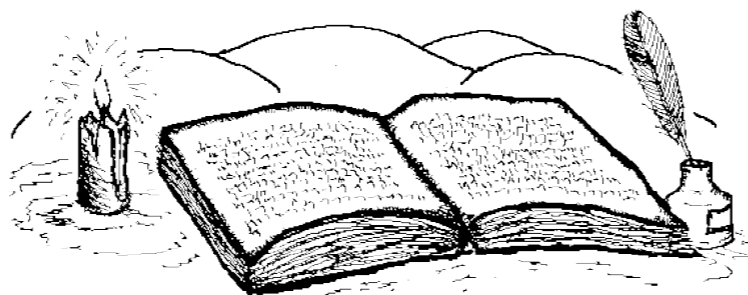

Pěší stezka přes Dehetník – MÍSTNÍ POVĚSTI

Nacházíte se na odpočinkovém místě pěší stezky přes Dehetník mezi Lysím vrchem (673 m.n.m.) a vrchem Dehetník (680 m.n.m.). Informační panel je věnován povídkám a pověstem, které vyprávějí o zdejších tajuplném kraji.

Pověst o svěcené studánce

Nedaleko je ukryta studánka, které se od nepaměti říká "Svěcená". To proto, že se od pradávna věřilo v její hojivou a léčivou moc. Lidové podání vycházelo ze staré místní pověsti, podle které si prý v její vodě omyla oči od narození slepá dívka z Kamenné Lhoty a stal se zázrak. Dívka prohlédla a celá rozradostněná se vrátila domů. Zpráva o jejím zázračném uzdravení se rozlétna do světa a lidé studánku začali považovat za svěcenou a její vodu za zázračnou. Magická síla byla přisuzována i kapradí, které roste u lhotecké studánky. Vyprávělo se, že jednou v roce rozkvetne zlatým květem. Je to přesně o půlnoci na den svatého Křtitele a kdo prý se květu zmocní, může pak spatřit poklady zakopané v zemi. Dotykem květu se také rozpadne každý zámek, závora i pouta.

Honitbu lovců v lese na Dehetníku překazila krvelačná smečka psů

Lidé v okolí věřili, že za temných bouřlivých nocí je z lesa slyšet honbu Divokého lovce. Podle starých lidí, kteří už něco pamatovali, to byl houfec všelijakých přízraků, pekelných koček a ohnivých psů, v jejichž čele letěl jezdec na koni. Jednou se přihodilo, že majitel panství si usmyslel, že na Dehetníku uspořádá pro své známé hon. Bylo to něco neobvyklého, protože kvůli Divokému lovcovi se toho dosud nikdo neodvážil, ale o to více hon panstvo lákal. A tak se jednoho dne stalo, že na Dehetník vyrazili lovci v čele s pánem, doprovázeni smečkou ohařů. Skupina se jen těžko prodírala bujným porostem, když pojednou les potemněl a vzápětí se rozpoutala hrozná bouře. Do křižování blesků a hromobití se začalo ozývat děsivé vytí psů, mňoukání divokých koček, sténání hejmonů a další příšerné zvuky. Pak se náhle objevila smečka neznámých, obrovitých psů, která lovcům zadávala jejich ohaře. Panstvo už dál na nic nečekalo a pádilo z lesa jako o život. Tak prý Divoký lovec trestal ty, kteří se v jeho rajonu odvážili rušit klid království přírody. Obdobným způsobem prý Divoký lovec trestal pytláky. Kdo neznal tajemství Dehetníku a chtěl si v něm zapytlat, zle se mu vedlo! Takový člověk prý pouhý pokus o upytlačení zajíčka či srnky zle odstonal, nedopadl-li hůře.

Pověst o podivném nález a vzniku názvu Pikov

Když před rokem 1880 Mertlovi rozkopávali nad Pykovem pahrobek na poli U kříže, kde stál u cesty dřevěný kříž, přišli na lidskou kostru a kostru koně. Starousedlíci si vzpomněli na vyprávění svých dědů, že se tu v napoleonských válkách zabil i s koněm francouzský generál Pik. Nález koster potvrdil vyprávění starých pamětníků. O tomto nález se také dověděli na okrese v Táboře, kam byla převedena obec Řevnov i se vsí Pykovem roku 1880 ze sedleckého okresu. Aniž by hlouběji pátrali po původním názvu vesnice Pykov, usoudili, že byla pojmenována po francouzském generálu Pikovi a od té doby se začal Pykov psát s měkkým i a píše se tak stále. Dřevěný kříž sice podlehl zkáze, ale pole nade vsí si uchovalo název U kříže.

Ukryté poklady

Osada stávající při Zeleném Kostelci zažila podle pověsti prudký rozkvět. Záhy tu vzniklo veliké město s přebohatým klášterem. Jeho mniši nashromáždili tolik pokladů, že je v areálu kláštera už neměli kam uložit. Proto se rozhodli, že další poklady zakopají v jeho blízkém okolí. A tak také učinili. Jedním z míst, které pro tento účel vybrali, byl i nedaleký Bukovec. Zde mniši vykopali velkou jámu a pak najali vozku, který do ní navozil mnoho zlata a stříbra. Když byl s prací hotov, mniši ho z obavy, aby nevyzradil místo, kde je poklad uložen, oslepili, převezli do jednoho pražského kláštera a v něm ho střežili až do konce jeho dnů.

O pokladech ukrytých na Kostelci se po staletí mezi lidmi vyprávěly úplně legendy. Podle jedné tu jsou zakopány sochy andělů a světců, ulité v životní velikosti ze zlata a stříbra. Tato pověst dolétla k uším knížete Lobkovice, který hned dal pokyn svým lidem, aby po tak bájném pokladu neprodleně pátrali. Hledači dělali co mohli, ale výsledek jejich snažení byl stále žalostný. Už se chtěli smířit s nezdarem a tím i hněvem urozeného pána, když pojednou objevili místo, které naznačovalo, že by je mohlo dovést ke kýžené skrýši. Začali intenzivně kopat a po delší námaze narazili na velkou mramorovou desku, zakrývající zřejmě vchod do podzemního prostoru. Když se pak snažili desku nadzvednout, všimli si, že je na ní cosi napsáno. Rychle odstranili zbytky hlíny a s úžasem četli: Kletba stihne každého, kdo se dopustí svatokrádeže! Hledači se zalekli a obrátili se na knížete s žádostí o radu. Ten se na desku přijel podívat, a když se přesvědčil, že jeho lidé nelžou, přikázal zastavit veškeré práce, otvor zasypat a navalit na něj veliký balvan. Mnohem později tu prý hrobník při kopání nového hrobu narazil na nějaký kovový předmět. Když ono místo očistil, před jeho zraky se objevily bytelné železné dveře. Nešly ale otevřít. Hrobník už chtěl dojít pro sousedy, aby mu pomohli, když si všiml, že je na nich nějaký nápis. A skutečně byl! „Prachzatracené duše! Kdo sem nic nedal, ať odtud ničeho nebere!“ Hrobník se zalekl a dveře s těžkým srdcem opět zasypal. Teprve na smrtelném loži se rodině vyznal, co kdysi zažil. Věc se neutulala a tak se donesla až k vrchnosti. Ta přikázala dveře znovu vykopat a zjistit, co je za nimi. Lidé ale kopali marně - dveře už nikdy nenašli.

<http://www.pikov.cz/index.php?id=povesti>

